

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w Ł. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) z siedzibą w K. kwoty 186.603,72 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 listopada 2013 roku oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, że strona pozwana, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarła z nią (działającą jeszcze pod nazwą (...) Sp. z o.o.) w dniu 23 maja 2012 r. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem było oddanie do używania samochodu osobowego I. (...) P.. Zabezpieczenie zobowiązań wynikających z umowy stanowił weksel własny in blanco wystawiony przez pozwaną spółkę wraz z deklaracją wekslową. Strona pozwana nie wywiązała się z określonych w umowie leasingu obowiązków i strona powodowa w dniu 9 sierpnia 2013 roku wezwała stronę pozwaną do zapłaty zaległych należności. W związku z faktem, że pozwana spółka nie uregulowała należności, strona powodowa uzupełniła wystawiony weksel, zawiadamiając o tym stronę pozwaną i wzywając do zapłaty sumy wekslowej. Strona pozwana nie uregulowała jednak należności (pозew – k. 2-3).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 1 października 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty - k. 23).

W dniu 10 listopada 2014 r. strona pozwana wniosła zarzuty od nakazu zapłaty. Wniosła o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana spółka wskazała, że wypełniony przez stronę powodową weksel, jak również deklaracja wekslowa, zawierają dane, które nie dotyczą powodowej spółki, wskazano w nich bowiem, że płatność ma nastąpić w siedzibie (...) Sp. z o.o. w Ł. tj. spółki, która w dniu 23 maja 2012 r. nie istniała. W ocenie strony pozwanej takie określenie miejsca spełnienia należności wynikającej z weksla jest niedopuszczalne i taki weksel nie może stanowić podstawy do żądania zapłaty. Nadto, pozwana spółka podniosła zarzut przywłaszczenia przez stronę powodową dokonanych wpłat rat leasingowych, które w pozwie nie zostały uznane. Dodatkowo strona pozwana wskazała, że brak jest w treści pozwu jakichkolwiek informacji dotyczących wyceny pojazdu po jego zwrocie, sposobu przeprowadzenia wyceny, daty i miejsca licytacji lub informacji o braku możliwości zbycia pojazdu w drodze licytacji (zarzuty od nakazu zapłaty – k. 30-31).

Podczas rozprawy w dniu 20 października 2015 r. strona powodowa cofnęła pozew w zakresie kwoty 80.403,74 zł należności głównej, jednocześnie wnosząc o zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 106.199,98 zł od dnia 12 marca 2015 r. do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych od kwoty 186.603,72 zł od dnia 19 listopada 2013 r. do dnia 11 marca 2015 r. (protokół rozprawy – k. 165).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 maja 2012 r. strona powodowa działająca pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zawarła ze stroną pozwaną (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem było oddanie do używania samochodu osobowego marki I. (...) P., nabytego przez finansującego (stronę powodową) za cenę netto 178.861,79 złotych. Umowa ta została zawarta na okres do dnia 15 kwietnia 2016 roku, o ile nie zostanie rozwiązana w trybie § 7 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu (OWUL) lub nie wygaśnie z innych przyczyn. Korzystający (strona pozwana) zobowiązał się do terminowego regulowania opłat leasingowych i innych płatności na rzecz finansującego, określonych w umowie. W art. 4 umowy strony postanowiły, że prawne zabezpieczenie umowy będą stanowić dwa weksle in blanco korzystającego wraz z deklaracją wekslową.

Wynagrodzenie pieniężne z tytułu używania przez korzystającego z przedmiotu leasingu wraz z opłatą końcową wynosiło kwotę 224.703,99 zł i płatne było w 47 ratach od dnia 16 czerwca 2012 r. do dnia 16 kwietnia 2016 r.

W zakresie ubezpieczenia przedmiotu leasingu strony ustaliły w art. 5 pkt 2 umowy leasingu, że zastosowanie będzie miał § 6 i § 6a OWUL (umowa leasingu operacyjnego nr (...)) - k. 48-49; terminarz opłat stanowiący załącznik nr 1 do umowy leasingu - k. 50; specyfikacja przedmiotu leasingu - k. 52).

W deklaracji wekslowej strona pozwana wskazała, że strona powodowa ma prawo wypełnić weksel w każdym czasie, do czasu spłaty wszelkich zobowiązań z umowy leasingu, na sumę odpowiadającą jej zadłużeniu z tytułu w/w umowy leasingu, w tym z tytułu opłat leasingowych i innych świadczeń wynikających z umowy leasingu, odsetek za opóźnione płatności oraz innych świadczeń ubocznych oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swojego uznania, zawiadamiając stronę pozwaną, nie później niż 7 dni przed terminem płatności weksla (deklaracja wekslowa - k. 8).

Zawierając umowę leasingu strona pozwana otrzymała od powodowej spółki ogólne warunki umowy leasingu – leasing operacyjny. Zgodnie z § 7 ust. 9 OWUL, w przypadku rozwiązania umowy leasingu w trybie § 7 ust. 7 finansujący mógł żądać od korzystającego, poza zapłatą wszystkich wymagalnych opłat leasingowych, również zapłaty odszkodowania w wysokości sumy wszystkich opłat niewymagalnych do dnia jej rozwiązania pomniejszonych o korzyści, które zgodnie z § 7 ust. 10 rozumiane są jako dyskonto wyliczone od dnia wskazanego przez finansującego w wezwaniu do zapłaty do dnia zapłaty określonego w umowie leasingu oraz - jako cena netto ze sprzedaży przedmiotu leasingu, pomniejszona m.in. o koszty sprzedaży przedmiotu leasingu. Ogólne warunki określały szczegółowo sposób ich wyliczenia oraz sposób ustalenia wysokości korzyści do czasu sprzedaży przedmiotu leasingu.

Zgodnie z § 7 ust. 15 OWUL w razie przedterminowego rozwiązania umowy korzystający zobowiązany był bezzwłocznie, nie później niż w ciągu 7 dni od upływu tego terminu, zwrócić przedmiot leasingu na własny koszt i ryzyko do siedziby finansującego lub w miejsce przez niego wskazane odrębnym pismem.

Zgodnie z treścią § 7 ust. 16 OWUL w razie odmowy lub opóźnienia zwrotu przedmiotu leasingu powodowi przysługuje kara umowna liczona za każdy dzień w wysokości 1/10 średniej miesięcznej okresowej opłaty leasingowej z ostatnich 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym powstał obowiązek zwrotu.

Zgodnie z § 6a OWUL, przedmiot leasingu ubezpieczony był przez korzystającego (strona pozwana) we własnym imieniu i na jego koszt. Umowa ubezpieczenia zawierana była przez korzystającego działającego przez pełnomocnika, którym był finansujący (strona powodowa) lub wskazany przez finansującego broker (OWUL - k. 55-63).

W dniu 28 marca 2013 r. uległa zmianie firma strony powodowej z (...) Sp. z o.o. na (...) (odpis postanowienia – k. 15).

W dniu 20 czerwca 2013 r. strona powodowa wystosowała do pozwanej spółki ostateczne wezwanie do zapłaty należności wynikającej z zawartej umowy leasingu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 27 czerwca 2013 r. (wezwanie – k. 70).

W dniu 9 sierpnia 2013 roku strona powodowa przesłała stronie pozwanej oświadczenie, w którym wskazała, że w związku z opóźnieniem w regulowaniu zobowiązań pieniężnych, na podstawie § 7 ust. 7 pkt 7.1 OWUL, rozwiązuje w trybie natychmiastowym, bez okresu wypowiedzenia, umowę leasingu nr (...). Jednocześnie, powołując się na § 5 ust. 8 OWUL, wezwała pozwaną spółkę do uiszczenia zaległych opłat leasingowych wraz z odsetkami za zwłokę w zapłacie, wyliczonymi na dzień 9 sierpnia 2013 roku, tj. kwoty 34.195,75 złotych tytułem zaległych opłat leasingowych i kwoty 1.476,14 złotych z tytułu odsetek za zwłokę. Strona pozwana została też zobowiązana do zwrotu przedmiotu umowy leasingu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 23 sierpnia 2013 roku (oświadczenie – k. 71; nota odsetkowa – k. 83).

W dniu 6 listopada 2013 r. strona powodowa wystosowała do strony pozwanej zawiadomienie, w którym wskazała, że w związku z opóźnieniem w regulowaniu opłat leasingowych wynikających z umowy leasingu nr (...), uzupełni wystawiony przez pozwaną spółkę weksel in blanco na kwotę 186.603,72 zł, podnosząc, że na te sumę składają się:

- opłaty leasingowe w wysokości 36.740,96 zł,
- odsetki w kwocie 2.270,63 zł,
- kara umowna z tytułu pozostawienia przedmiotu leasingu w posiadaniu korzystającego po rozwiązaniu umowy leasingu w wysokości 4.040,38 zł,
- odszkodowanie z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy leasingu w wysokości 143.551,75 zł.

Jednocześnie, strona powodowa wskazała, że weksel będzie płatny w dniu 18 listopada 2013 r. w siedzibie powodowej spółki, w Ł.. Jednocześnie wezwała stronę pozwaną do zapłaty należności, wskazując, że brak takiej zapłaty przed uzupełnieniem weksla lub w terminach określonych przepisami prawa wekslowego spowoduje wszczęcie postępowania sądowego. (zawiadomienie – k. 9).

W dniu 11 września 2013 r. pojazd będący przedmiotem w/w umowy leasingu został wystawiony na aukcji internetowej na stronie powodowej spółki. Ostatecznie został sprzedany w dniu 12 marca 2015 r. za kwotę 81.101,00 zł, zaliczoną stronie pozwanej na poczet korzyści wynikających z umowy leasingu. Korzyści powiększono dodatkowo o wartość dyskonta w kwocie 605,08 zł, zaś pomniejszono o kwotę 1.302,34 zł, stanowiącą koszty przechowywania i konserwacji przedmiotu leasingu (pismo – k. 97-98; ogłoszenie o aukcji – k.135; wniosek o przyjęcie oferty zakupu – k. 131; nota uznaniowa – k. 106).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów w postaci dokumentów, uznając je za wzajemnie spójne i wiarygodne. Przedstawione wyżej okoliczności nie zostały w skuteczny sposób zakwestionowane przez stronę pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako zasadne, należało uwzględnić.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że strona powodowa (...) S.A. w Ł. jest legitymowana czynnie do wystąpienia z przedmiotowym powództwem. Postanowieniem z dnia 28 marca 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XX Wydział Krajowego Rejestru Sądowego, w sprawie o sygn. akt LD.XX NS-REJ.KRS/(...), wykreślona została poprzednia nazwa Spółki – (...) Spółka Akcyjna, a wpisana została nowa nazwa – (...) Spółka Akcyjna. Wskazać przy tej okazji należy także na występowanie legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanej.

Przechodząc do meritum wskazać należy, że po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksla własnego in blanco, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeżeli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 roku, I CKN 48/97, L.).

Niespornym jest, że strony łączyła umowa leasingu operacyjnego, uregulowana w art. 709¹ i następne k.c. Na mocy tej umowy strona powodowa nabyła, a następnie oddała stronie pozwanej w leasing samochód marki I. (...) P. o wartości 178.861,79 złotych netto. Pozwana spółka była upoważniona do używania przedmiotu leasingu w zamian za uiszczanie comiesięcznych rat leasingowych w wysokości określonej w terminarzu opłat. W celu zabezpieczenia roszczenia z tytułu umowy leasingu nr (...) pozwana strona wystawiła na rzecz strony powodowej deklarację wekslową oraz weksel in blanco tj. weksel nieuzupełniony.

Przedmiotowy weksel miał zostać wypełniony w sytuacji zadłużenia strony pozwanej z tytułu w/w umowy. Niespornym jest również, że strona pozwana nie regulowała opłat leasingowych za przedmiot leasingu, mimo ciężącego na nim w tym zakresie obowiązku (art. 709¹³ k.c. i § 5 ust. 3 OWUL), co spowodowało, że powodowa spółka rozwiązała przedmiotową umowę w dniu 9 sierpnia 2013 roku oraz w dniu 6 listopada 2013 r. uzupełniła weksel. Skoro

strona pozwana nie wywiązywała się z określonych w umowie leasingu obowiązków, tj. terminowego regulowania opłat leasingowych i innych płatności na rzecz strony powodowej, określonych w umowie leasingu, to należy stwierdzić, że weksel został wypełniony przez stronę powodową prawidłowo, zgodnie z deklaracją wekslową.

Zgodnie z art. 10 ustawy z 28 kwietnia 1936 roku - Prawo wekslowe (Dz.U. Nr 37, poz. 282 ze zm.), jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Jak podkreślane jest w literaturze przedmiotu prawo do uzupełnienia treści weksla uzyskuje każdy posiadacz blankietu wekslowego z chwilą nabycia praw z tego weksla w dobrej wierze i w sposób przewidziany w prawie wekslowym. Uzupełnienie weksla in blanco jest prawidłowe, jeżeli dokona go osoba do tego uprawniona, tj. remitent lub prawny jego następca, czyli ten, kto nabył weksel in blanco w drodze prawa wekslowego przez indos lub prawa cywilnego przez przelew, dziedziczenie oraz gdy treść weksla nadana mu przy jego uzupełnieniu odpowiada porozumieniu zawartemu między osobą podpisaną na wekslu in blanco a osobą, której został wręczony weksel in blanco w celu zaciągnięcia zobowiązania wekslowego

Podkreślić w tym miejscu należy, że podnoszony przez stronę pozwaną zarzut, że przedmiotowy weksel nie może być podstawą do żądania zapłaty z uwagi na, że miałby być płatny w siedzibie nieistniejącego przedsiębiorcy, uznać trzeba za całkowicie chybiony. Zmiana nazwy strony powodowej w dniu 28 marca 2013 r. z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” nie ma wpływu na przysługujące jej roszczenia. Zmiana nazwy strony nie powoduje przejścia istniejących i ważnych wierzytelności w niebyt prawny. W tej kwestii wypowiedział się Sąd Najwyższy stwierdzając, że zmiana nazwy spółki nie spowoduje, iż spółka po zmianie firmy nie będzie już musiała uregulować zobowiązań zaciągniętych przed zmianą. Zobowiązania, które zaciągnęła spółka przed zmianą nazwy są wciąż zobowiązaniami spółki po zmianie nazwy spółki z o.o. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2006 r., II CSK 300/06). Orzeczenie to w pełni znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie, poprzez przyjęcie a contrario, że skoro dłużnik po zmianie nazwy swojej firmy w dalszym ciągu obciążony jest zaciągniętymi wcześniej zobowiązaniami, to tym bardziej wierzyciel w sytuacji zmiany nazwy nie traci w żaden sposób uprawnień do dochodzenia swoich należności. Skoro więc zmiana nazwy strony powodowej została uchwalona w sposób prawidłowy i ujawniona w KRS, ani deklaracja wekslowa zawierająca wcześniejszą nazwę powodowej spółki, ani wypełniony weksel z nową nazwą nie tracą ważności. Strona powodowa jest tym samym podmiotem, który zawierał ze stroną pozwaną umowę leasingu oraz odbierał oświadczenie wekslowe.

Nie znalazł również potwierdzenia zarzut nieuwzględnienia przez stronę powodową przy wytaczaniu powództwa kwot wpłaconych rat leasingowych do momentu zwrotu przedmiotu leasingu. Jak wynika z umowy leasingu oraz tabeli terminarza opłat wynagrodzenie pieniężne wynosiło 224.703,99 zł (k. 48-51). Jak wynika z pisma strony powodowej z dnia 5 lutego 2014 r. (k.40-43), powodowa spółka nie dochodzi całego wynagrodzenia pieniężnego, określonego w treści umowy leasingowej z dnia 23 maja 2012 r., a tylko kwoty niezapłaconej przez stronę pozwaną należności stanowiącej raty leasingu oraz innych należności – opłat dodatkowych, do zapłaty których pozwana spółka była zobowiązana na mocy umowy (art. 3 ust. 1 umowy, § 5 ust. 2 pkt 2.2 w zw. z ust. 9 pkt 9.1 i pkt 9.2 OWUL). Skoro więc wynagrodzenie pieniężne wynosiło 224.703,99 zł, a strona powodowa wystąpiła o zasądzenie kwoty 186.603,72 zł, to niewątpliwym jest, że wysokość należnego powodowej spółce odszkodowania została przez nią pomniejszona o kwotę 38.100,27 złotych. Strona powodowa dochodzi wyłącznie tych należności, które nie zostały przez stronę pozwaną uregulowane. Załączone przez powodową spółkę dokumenty w postaci wyliczeń odszkodowań i rozliczeń umowy leasingu precyzyjnie wskazują co składa się na sumę dochodzonej należności. Wyszczególnione w nich kwoty uznać należy za rzeczywiste i zasadne.

Na skutek rozwiązania umowy przysługiwało powodowej spółce, zgodnie z ogólnymi warunkami umowy leasingu (art. 709¹² k.c. i § 7 ust. 9 OWUL), odszkodowanie w wysokości sumy wszystkich przewidzianych w umowie rat leasingu a niewymagalnych do dnia jej rozwiązania (§ 5 ust. 2 OWUL). Kwota ta wynosiła 186.603,72 złotych i o taką należność pierwotnie wystąpiła strona powodowa. Natomiast po uwzględnieniu korzyści w postaci dyskonta w wysokości 605,08

złoty i ceny, jaką strona powodowa uzyskała na skutek sprzedaży pojazdu w dniu 12 marca 2015 r. w wysokości 81.101,00 złotych oraz obciążeniu strony pozwanej kosztami przechowania i konserwacji samochodu w wysokości 1.302,34 złotych, odszkodowanie to wyniosło ostatecznie kwotę 106.199,98 złotych, w związku z czym powodowa spółka cofnęła na rozprawie w dniu 20 października 2015 r. powództwo w zakresie różnicy między kwotą pierwotną, a w/w wskazaną.

Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Cofnięcie pozwu jest cofnięciem wniosku o udzielenie ochrony prawnej roszczeniu procesowemu. Jest wyrazem prawa powoda do dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołalności czynności procesowych. Cofnięcie pozwu niweczy - jak stanowi art. 203 § 2 k.p.c. - wszelkie skutki, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Zatem jeżeli pozew zostanie skutecznie cofnięty – wydanie wyroku stanie się bezprzedmiotowe i niedopuszczalne. Wówczas sąd wyda postanowienie o umorzeniu postępowania.

Sąd co do zasady związany jest cofnięciem pozwu. Obowiązany jest jednak zawsze dokonać oceny, czy w świetle zgromadzonego materiału procesowego czynności wymienione w art. 203 § 4 k.p.c. nie są sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub czy zmierzają do obejścia prawa. Stwierdzenie tych okoliczności ma ten skutek, że mimo złożenia przez stronę odpowiedniego oświadczenia sąd prowadzi nadal postępowanie, wydawszy uprzednio postanowienie stwierdzające uznanie tych czynności za niedopuszczalne i odmawiające umorzenia postępowania (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1966 roku, II CR 387/66, OSNC 1967, nr 7–8, poz. 133).

W ocenie Sądu w rozpoznawanym przypadku cofnięcie pozwu przez stronę powodową w zakresie kwoty 80.403,74 złotych, dokonane wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, nie było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, ani nie stanowiło obejścia prawa.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd, na podstawie art. 496 k.p.c., uchylił nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy w dniu 1 października 2014 roku, sygn. akt X GNc 984/14, w zakresie kwoty w łącznej wysokości 80.403,74 złotych i w tym zakresie umorzył postępowanie, o czym orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku.

W pozostałej części, także w oparciu o art. 496 k.p.c., Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty, w zakresie dochodzonym przez stronę powodową, wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy w dniu 1 października 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt X GNc 984/14, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o sposobie, terminie i trybie wniesienia apelacji